

For de personlige Kommuneskatters Vedkommende vil ærede Medlemmer have hørt, at jeg foreslaar Bemyndigelse til at lægge Skatten som en Skat paa alle skattepligtige eller paa skattepligtige, hvis Indkomster ligger over en nærmere fastsat Grænse. Dette sidste har jeg anset for ganske nødvendigt, fordi der utvivlsomt er mange Kommuner, hvor man ved at forøge Skatten for alle Skatteydere vilde komme til at tage Skat af Mænd og Kvinder, for hvem det netop var denne hele Lovgivnings Hensigt at lette Livsvilkaarene. Derfor skulde der aabnes Adgang for Kommunerne til at lægge Skat paa Indkomster over en nærmere fastsat Grænse, altsaa at undtage flere eller færre skattepligtige fra Skatten.

Endelig foreslaas det at give Bemyndigelse for Kommunerne til at lægge særlig Skat paa Erhvervsindtægten. Med Hensyn til dette Forslag: at lægge en Skat paa Erhvervsindtægten, nævnes en Indtægt, som ligger over en nærmere fastsat Grænse, idet jeg mener, det vil være rigtigt, at Kommunerne undtager de mindste Erhvervsindtægter, men at det i øvrigt bør overlades Kommunerne selv at fastsætte, hvor Grænsen bør trækkes. Der gøres saa med Hensyn til dette Forhold kun den Begrænsning, at et saadant Tillæg til Skatten paa Erhvervsindtægten i Erhvervskommunen ikke maa sættes saa højt, at den samlede personlige Kommuneskat, som vedkommende skal udrede i Erhvervskommunen og i Opholdskommunen af den fra Erhvervskommunen hidrørende Indtægt, ikke maa overstige det Beløb, der vilde blive ham paalignet ved Beskatning, hvis han havde Ophold i Erhvervskommunen. Med andre Ord, den Omstændighed, at Erhvervsindtægten beskattes i Erhvervskommunen højere nu end tidligere, maa ikke medføre, at vedkommende bliver ugunstigere stillet ved at have et andet Opholdssted end Erhvervskommunen, end om han havde samme Opholdskommune og Erhvervskommune. Denne Bestemmelse har en Hensigt, som yderligere tilkendegives ved Bestemmelserne i Lovforslagets § 8, der gælder Fraflytterne, nemlig at sætte Kommunerne i Stand til i disse overordentlige Aar at sikre sig Skat af de store Indtægter, som tilvejebringes indenfor Kommunernes Grænser.

Overfor dem, der allerede er flyttet ud og har taget Ophold paa andre Steder, gives Bemyndigelsen med den Regel, jeg allerede har skildret.

I § 8 fastsættes det, at man ikke ved i Skatteaarene 1915—16, 1916—17 og 1917—18 at fraflytte nogen Kommune kan skaffe sig Skattelettelse. Man foreslaar, at den, der i Aarene 1915—16, 1916—17 og 1917—18 fraflytter en Kommune, skal betale til Fraflytningskommunen Forskellen mellem det Beløb, som vilde være blevet ham paalagt i Fraflytningskommunen, og det, som han nu kommer til at betale i Tilflytningskommunen. Med andre Ord, det er Hensigten med denne Bestemmelse at sikre sig imod, at nogen under de betydelige Byrder, som disse Aar medfører for Kommunerne, flytter fra sin Kommune for at unddrage sig den Borgerpligt, som Tiderne lægger paa ham. Paa samme Maade træffes der Bestemmelser om, at den, som har Bopæl i en Kommune om Vinteren og Sommerophold, Villaophold, i en anden Kommune, og som derved hidtil undertiden har faaet lavere Skat, ikke i disse Aar skal kunne nyde nogen Skattefordel deraf. Den, som er i Stand til at tage Villaophold om Sommeren, skal ikke derved kunne fri sig for sin Borgerpligt paa det Sted, hvor han har haft sit Ophold og sit Erhverv, til at deltage i denne Kommunes Byrder ligeligt med de Beboere, der ikke saaledes om Sommeren kan flytte bort fra Kommunen.

Medens saaledes Valget af Skattegrundlag er overladt til Kommunernes frie Bestemmelse, er dog en enkelt Skatgjort obligatorisk. Kommunen skal opkræve et 25 pCts Tillæg til Statsformueskatten. En kommunal Formueskat blev i sin Tid anbefalet af den kommunale Skattekommission, hvorvidt den skal indgaa i vort faste Skattesystem, afgøres selvfølgelig ikke ved denne midlertidige Ordning. Men netop i disse vanskelige Aar vil man vistnok finde det rimeligt, at Kommunerne faar en Del af deres Indtægt gennem den Formue, der findes i Kommunerne.

Endnu har jeg kun at nævne to Bestemmelser. Saaledes som jeg allerede under Forhandlingen om Enkeloven har haft Lejlighed til at bebude, findes der i Lovforslaget en Bestemmelse, som gaar ud paa, at det Tilskud, der i Henhold til Loven af 1913 ydes til Hjelpekasserne, og som der er begrænset til et Beløb af 250,000 Kr., for Finansaarene 1915—16 og 1916—17 ikke begrænses paa den Maade, men kun ved Hovedregelen i Hjelpekasseloven: at Statskassen til saadanne Understøttelser yder et Tilskud, der andrager $\frac{1}{3}$. For Øjeblikket staar der i